Önsam on anda kui wõtta.

Ühhe kunninga noor poeg olli, omma wagga koli-kaswataja seltsis, korral tee-reiso peäl. Näggid ühhel põllo ärel paar muddast meesterahwa kinga, mis nähti ühhe põllomehhe pärralt ollewad, kes seäl wäljal omma maad kündis ja tööd praego löppetas. Wallato noor innimenne tahtis nalja pärrast neid kinge seält warjule peita, ja pallus, et õppetaja lähhäks ennast temmaga ühhes kusikus seäl tee-äres ärra-petma, et saaksid nähha ja ennast römus-telleda sest, kui põllomees tük aega ommad kingad waewaga piddi taggaotsima. — Arwate kül, et teine moistitik innimenne ei annud ennast mitte nisugguse wallatuma nou sisse. Ja nenda se olli ka. Kelas enneminne sedda pilkamisse tööd tössise

melega, häbbistas sedda noort herrat, ja tulletas temma mele, et piddi eddespiddi kaunis suurt rahwahulga wallitsema. Mis agga olleks temmast lota, kui jo norelt hakkaks innimessi tütama ja nende hädda naljaks prukima? Eks olleks sel korral, ütles mees weel, hopis mõnnusam, kui noor herra lähhäks selle waese tallopoiale enneminne middagi andma, kui temma käest ärrawõtma. Andis siis nou, igga kinga sisse üht taleri rahha tükki pista ja körwale minna, et saaksid nähha selle mehhe suurt römo, kui leiaks sedda warrandust. Sedda wisi tehti. — Kui põllomehhe tö otsas olli, läks ta senna kohta, kus olli kingad mahha pannud. Pistis jalga ühhe kinga sisse, ja tundis, et middagi sees olli. Tulle Jummal appi, hüdis siis, kui sedda rahha leidis. Kelle käest on se ommeti minno kinga sisse kuk-kund? Ehk olli waene teekäia, kes keik omma warrandust sel wisil ärrakautand.

Eesti-ma rahwa Kalender 1847, lk. 31